Hồi Thứ Chín

Tôn Tẩn lập kế trốn vào tủ,
Bàng Quyên bị ép mặt áo gai.

Châu Hợi nghe tiếng bèn day lại xem thì thấy Tôn Tẩn đứng sau lưng, lấy làm lạ hỏi rằng:

- Tiên sinh trốn ở đâu mới chui ra đó?

Tôn Tẩn nói:

- Tôi trốn ở dưới đít tủ kia!

Châu Hợi nói:

- Khi nãy chúng nó có lật đít tủ lên mà sao không thấy tiên sinh?

Tôn Tẩn nói:

- Tôi có phép ngũ độn: Dầu trong nước, lửa, đất, vàng, cây chỗ nào cũng trốn được thì chúng nó tìm đâu ra?

Châu Hợi khen rằng:

- Thật tiên sinh là người tiên! Dứt lời, sai gia đồng bày tiệc rượu. Cả hai ngồi lại ăn uống.

Bàng Quyên xét kiếm không được Tôn Tẩn và bị Ngụy vương quở trách thì tức giận lắm, nên tối đêm ấy lại ra hoa viên xem thiên tượng nữa, thấy sao bổn mạng của Tôn Tẩn vẫn còn chiếu ngay nhà Châu Hợi,

Bàng Quyên lập tâm đợi đến sáng ngày đem gia tướng tới xét bắt chớ không tâu cho Ngụy vương hay.

Bên phủ Châu Hợi, Tôn Tẩn cũng đánh tay biết rõ như vậy, nên liền định một kế bảo Châu Hợi sắp đặt sẵn để đánh lừa Bàng Quyên chơi.

Thật như chủ định, sáng ngày quả có Bàng Quyên đem hơn một trăm gia tướng tới xét nhà Châu Hợi. Hôm nay Bàng Quyên đốc xuất bộ hạ xét tìm kỹ lưỡng lắm. Xét từ trước ra sau không thấy Tôn Tẩn đâu, đến khi vào trung đường thấy bên nọ có một cái phòng nọ cửa khóa chắc chắn, Bàng Quyên bèn hỏi:

- Phòng này dùng làm gì mà khóa kỹ như vậy?

Châu Hợi nói:

- Ấy là khố phòng, chỗ tôi cất vàng bạc lụa là, cho tới một trăm nén vàng, ăn cuộc với ngài cũng cất trong đó.

Bàng Quyên nói:

- Tôi chắc ông giấu Tôn Tẩn trong phòng này. Vậy phiền ông mở ra cho tôi xem.

Châu Hợi vâng lời kêu mụ quản gia già còm đem chìa khóa ra mở. Mụ quản gia xách chìa khóa lại vừa đi vừa lẩm bẩm rằng:

- Các người sao mà vô duyên quá, phòng người ta cất tiền mà cũng đòi mở cho được!

Bàng Quyên nghe mấy lời cả giận, bắt mụ già quản gia lại đánh đập một chập nặng rồi mới tha. Mụ quản gia không dám nói nữa, ríu ríu đi mở cửa phòng.

Lúc mụ quản gia sắp sửa mở cửa, thì trong phòng có tiếng Tôn Tẩn kêu rằng:

- Bà ơi, chậm chậm một chút, chớ mở vội mà tôi phải chết oan!

Bàng Quyên nghe tiếng, cả mừng, nói với Châu Hợi rằng:

- Đó, Tôn Tẩn ở trong đó, ông tránh sao cho khỏi tội?

Dứt lời, hối mụ quản gia mở cho mau, rồi lách mình xông vào. Vào trong phòng, thấy có một cái tủ cây, Bàng Quyên bảo Châu Hợi mở cho mình xem. Châu Hợi nói tủ đó chứa vàng bạc của cải nhiều lắm, quyết không mở cho ai xem. Châu Hợi nói chưa dứt lời, bỗng có tiếng Tôn Tẩn ở trong tủ kêu rằng:

- Châu đại nhân đừng mở, hãy để cho tôi sống ít ngày!

Nghe vậy Bàng Quyên quyết chắc Tôn Tẩn ở trong tủ nên hạ lịnh gia tướng áp vào khiêng tủ mau đem vào triều.

Bàng Quyên vừa hạ lịnh gia tướng khiêng tủ thì Châu Hợi lập tức lên ngựa chạy vào triều tâu trước với Ngụy chúa rằng Bàng Quyên giả cách xét nhà để cướp tủ vàng bạc của mình mà khiêng đi. Ngụy vương chưa rõ thật hư thế nào, bảo Châu Hợi hãy chờ Bàng Quyên tới đặng đối chứng.

Bàng Quyên đốc xuất gia tướng khiêng cái tủ cây nặng nề kia vào triều. Đi dọc đường, trong tủ có tiếng Tôn Tẩn năn nỉ rằng:

- Phò mã ơi! Dẫu thế nào chúng ta cũng là bầu bạn với nhau, sao phò mã lại nhẫn tâm hại tôi như vầy?

Bàng Quyên nói:

- Đã là anh em mà mi còn gạt ta mấy lần. Thôi, thế nào hôm nay cũng phải vào triều ra mắt thánh thượng một phen.

Trong tủ vẫn có tiếng Tôn Tẩn năn nỉ ỉ ôi mãi tới khi khiêng tới cửa

triều.

Bây giờ Bàng Quyên dạy gia tướng để tủ xuống rồi đi vào ra mắt Ngụy vương. Ngụy vương thấy Bàng Quyên tới bèn hỏi:

- Sao khanh giả tiếng xét bắt Tôn Tẩn rồi cướp tủ vàng bạc của Châu Hợi mà khiêng đi?

Bàng Quyên tâu:

- Tâu bệ hạ, Châu Hợi giấu Tôn Tẩn vào tủ ấy nên hạ thần phải sai khiêng vào triều làm bằng cớ. Đi dọc đường vẫn còn nghe tiếng Tôn Tẩn năn nỉ hạ thần trong tủ vọng ra. Sự thật như vậy chớ hạ thần nào có dám làm điều gì phi pháp?

Ngụy vương nghe tâu chẳng rõ trắng đen như thế nào, truyền lịnh khiêng tủ vào trước kim loan điện đặng mở ra xem.

Quân sĩ vâng lịnh khiêng tủ vào, rồi giở nắp lên. Trong tủ không có Tôn Tẩn, chỉ gạch bể ngói miếng mà thôi. Liền khi ấy, Châu Hợi giậm chân đánh ngực kêu rằng:

- Phò mã tham lam quá! Khiêng tủ đi lấy hết vàng bạc trong ấy rồi lại bỏ gạch ngói thế vào. Làm như vậy còn kể phép vua luật nước là gì?

Bàng Quyên mắc cỡ đứng chết trân. Các quan đồng nói:

- Bàng phò mã làm như vậy thật trái lẽ. Bây giờ chẳng những một tủ, dầu cho mười tủ cũng phải thường lại cho đủ số.

Ngụy vương cũng giận phán rằng:

- Phò mã gian tham quá như vậy, bây giờ đáng tội hay không?

Bàng Quyên tâu:

- Thần sai gia tướng khiêng tủ từ Châu phủ lại đây chớ có đem về nhà khi nào mà nói là tráo đá lấy vàng?

Ngụy vương phán rằng:

- Khanh không được chối cãi, phải trả vàng bạc lại cho Châu Hợi!

Bàng Quyên không còn kêu nài gì được, đành lui về nhà vét mót hết châu báu vàng bạc bỏ đầy vào tủ bồi thường. Châu Hợi vô cớ được nhiều tiền cũng mừng rỡ lắm, trở về nhà tạ ơn Tôn Tẩn rồi bày tiệc cùng nhau ăn uống.

Bàng Quyên thua một lần nữa, tức giận quá, tối đêm ấy lại ra hoa viên xem thiên tượng thấy sao bổn mạng của Tôn Tẩn còn chiếu ngay phủ Châu Hợi thì nhủ rằng: "Ta phải xét nhà Châu Hợi nữa, tìm cho ra Tôn Tẩn mới thôi".

Bàng Quyên lập tâm như vậy, thì Tôn Tẩn đã đoán biết liền nói rõ lại cho Châu Hợi nghe. Kế đó có tin báo với Châu Hợi rằng mụ quản gia bị Bàng Quyên đánh hồi ban mai đương vật mình sắp chết. Tôn Tẩn nghe báo nói rằng:

- Được, ta nên thừa cơ mà gạt Bàng Quyên nữa chơi. Bây giờ đại nhân đem mụ quản gia sắp chết ấy vào một căn phòng sạch sẽ giả làm như vầy... Như vầy...

Châu Hợi cả cười, liền khiến tả hữu làm y theo.

Sáng hôm sau, trời vừa hửng sáng, Bàng Quyên đã đem gia tướng tới Châu phủ, Châu Hợi làm bộ biến sắc nói:

- Bàng phò mã ơi! Ông đã xét phủ tôi hai lần rồi, ông đã lấy vàng bạc nhà tôi lại còn làm kinh động, đến nỗi mẹ tôi sợ mà mang bịnh. Nay ông tới đây thật là mai. Bàng Quyên cả giận nói:

- Châu Hợi! Hôm qua ông đã gạt tôi mà đoạt của, lại còn mắng tôi.

Hôm nay tôi quyết tới đây tìm cho được Tôn Tẩn mới nghe. Ông đừng lấy nhân mạng mà dọa tôi.

Nói dứt, sai gia tướng đi lục soát. Chúng lục soát các nơi không thấy Tôn Tẩn đâu, sau xét tới chái mé đông, thấy có căn phòng, cửa nửa khép nửa mở. Bàng Quyên bèn hỏi:

- Phòng gì đó?

Châu Hợi nói:

- Phòng ngủ của mẹ tôi bả đương nằm dưỡng bịnh trong đó!

Bàng Quyên xâm xâm đi vào. Châu Hợi ngăn lại mà rằng:

- Mẹ tôi đau nặng chẳng biết chết hay sống mai gì. Ông chớ làm kinh động e bả chết liền.

Bàng Quyên nghe cản, càng ngờ Châu Hợi giấu Tôn Tẩn trong ấy nên đạp cửa càn vào. A hoàn thấy vậy áp nhau lại chận, năn nỉ xin chớ làm động lão thái thái sợ mà chết đi. Bàng Quyên không nghe, cứ xốc tới giường toang giở mền lên xem. Châu Hợi thấy vậy nắm tay Bàng Quyên lại, Bàng Quyên thấy cử chỉ lạ càng nghi quyết là Tôn Tẩn nằm trên giường nên co chân đá cái giường đổ lỏng chỏng. Châu Hợi vội vàng một tay nắm cứng Bàng Quyên, một tay giở mền lên thấy mụ quản gia chết thiệt, bèn la to rằng:

- Bàng phò mã đã làm động mẹ tôi chết rồi, phải đền mạng mau lên.

Các a hoàn nghe nói khóc ồ lên, Châu Hợi cứ la mãi như vậy, vứa la vừ kéo xểnh Bàng Quyên bảo phải vào triều đối nại. Bàng Quyên bất đắc dĩ phải đi theo.

Lúc bấy giờ chưa tan chầu, Ngụy chúa còn ngồi trên điện, thấy Châu Hợi, Bàng Quyên kéo nhau tới bèn phán hỏi:

- Hai khanh làm gì lôi kéo nhau như vậy?

Châu Hợi khóc lóc tâu rằng:

- Bàng phò mã đem quân xét phủ hai lần làm cho mẹ của hạ thần kinh sợ mà mang bịnh. Đến nay lại đem gia tướng tới xét nữa, rồi lại đánh chết mẹ của hạ thần đi. Vì sự oan ức xin thánh thượng minh giải.

Ngụy vương nghe tâu cả giân phán rằng:

- Chuyên gì quả nhân cũng bỏ qua rồi. Nay tới chuyện giết người thì phải đền mạng chớ không kêu oan gọi uổng chi nữa.

Bàng Quyên lật đật tâu:

- Muôn tâu bệ hạ!

Mẹ của Châu Hợi mang bệnh đã lâu, nay chịu không nỗi thì chết, chớ hạ thần không có giết. Xin bệ hạ dạy ông ta hãy buông hạ thần ra. Châu Hợi nói:

- Buông sao cho được ông giết mẹ tôi lại chối à!

Bàng Quyên nói:

- Tôi thật không nhẫn tâm nào mà giết bà già vô tội như vậy!

Châu Hợi nói:

- Nếu ông chối thì tôi sẽ làm cho ra lẽ. Còn như ông lỡ lầm lỗi, bây giờ ông chịu thì dầu tôi có bắt thường mạng, mẹ tôi cũng đã chết rồi. Vậy như ông ăn năn bằng lòng mặc đồ tang, chốnggậy tang thay cho tôi để đưa xác mẹ tôi tới mộ phần thì tôi cũng vị tình đồng liêu mà tha thứ cho.

Ngụy vương nghe vậy bèn xen vào phán:

- Ừ, việc ấy dễ lắm, Bàng phò mã hãy chịu đi!

Bàng Quyên vâng lời ưng chịu, Châu Hợi liền buông ra tạ từ Ngụy chúa, rồi lui về phủ lo việc tang ma.

Châu Hợi về phủ thuật hết việc vừa rồi ở chùa cho Tôn Tẩn nghe và nói:

- Theo ý tôi thì tiên sinh ở mãi trong bổn phủ ắt không có việc thoát thân về nước Yên được. Vậy nhân có việc nầy, tôi muốn làm cái hòm hai đáy, Tiên sinh nằm ở dưới, liệm thây mụ quản gia ở trên, rồi khiêng ra ngoài thành để cho Tiên sinh dể bề thoát thân.

Tôn Tẩn nói:

- Làm như vậy, nếu Bàng Quyên nó biết thì nguy to.

Châu Hợi nói:

- Dẩu nó có biết cũng không dám mở hòm mà xét thây đâu.

Tôn Tẩn nói:

- Nếu vậy thì có thể được.

Châu Hợi liền y kế, sai người tin cậy đóng hòm hai đáy liệm Tôn Tẩn và thây mụ quản gia vào, rồi bày cuộc ma tang, cả nhà thảy mặc tế phục. Bây giờ chỉ chờ Bàng Quyên tới là động quan đi chôn.

Bàng Quyên thua luôn mấy cuộc, nghỉ tức mình, định chắc là quả có Tôn Tẩn bày mưu cho Châu Hợi nên bấm tay đoán quẻ, biết bửa đưa đám ma sẻ có Tôn Tẩn nằm trong hòm trốn ra thành đặng về nước, nên tìm cách trả thù.

Sáng ngày, Bàng Quyên mặc đồ tang chống gậy tang tới phủ Châu

Hợi đưa đám ma. Khi khiên hòm ra tới mộ, Bàng Quyên truyền quân phải hạ nguyệt ngay. Châu Hợi sợ nếu chôn vội e nguy tới tính mạng Tôn Tẩn, nên xin quàn lại đến ngày mai nhập thổ. Bàng Quyên nhất quyết không chịu, Châu Hợi phải tuân theo mà lòng lo sợ cho Tôn Tẩn.

Chôn đắp xong, Châu Hợi buồn bả trở về phủ. Khi vào tới thơ phòng thấy Tôn Tẩn ngồi sờ sờ ở đó, Châu Hợi cả mừng hỏi rằng:

- Sao Tiên sinh nằm trong hòm lại trốn về đây được?

Tôn Tẩn đáp:

- Tôi biết thế nào Bàng Quyên cũng bắt chôn vội để hại tôi, nên tôi phải độn trước đặng thoát thân.

Châu Hợi cười nói:

- Tiên sinh thật giỏi, nhưng tôi không dè, thành ra lo sợ quá.

Dứt lời sai gia đồng bày tiệc ra cùng nhau ăn uống.

Nhắc lại, khi Vương Ngao thấy mình khuyến dụ nước Yên cứu Tôn Tẩn thì liền sang Tề. Vương Ngao cũng đứng trước cửa triều khóc ba tiếng, cười ba tiếng. Quân giữ cửa vào tâu với Tề Oai Vương. Oai Vương cho mời vào. Vương Ngao vào ra mắt vua Tề rồi củng tâu những lời đã nói với mấy vua trước. Tề Vương cả mừng sai người đem Vương Ngao ra điện quan lộc thết đãi, rồi phán hội triều thần có ai dám sang Ngụy trộm Tôn Tẩn. Thượng đại phu Bốc Thương đứng ra xin đi. Tề Vương hỏi:

- Khanh làm sao sang Ngụy trộm Tôn Tẩn được?

Bốc Thương tâu:

- Thần sắm năm chục cổ xe trà, mượn tiếng vào tấn cống cho Ngụy chúa rồi thừa dịp đem Tôn Tẩn về.

Tề Vương phán rằng:

- Giã tiếng tấn cống mà vào Ngụy thì được, xong đem Tôn Tẩn về là một việc khó!

Bốc Thương tâu:

- Dưới xe chở trà, hạ thần đã nghỉ làm sẵn một cái rương, hể mời được Tôn Tẩn vào nằm được trong đó thì đêm về dể dàng lắm!

Tề Vương khen phải, dạy Bốc Thương sắp đặt năm chục xe trà cho mau.